

Възгорденъ отъ благополучіето на сполуваѣтъ си, отиваше тамо не ходящъ но лѣтящъ. И чинеше му ся че земята под-сказа подъ него, като потросъчникъ (ἀ-λινδῆθρα). Нищо не виждаше, нито чуеше нищо. А тогазь само видѣ, че, като ми-пуваше прѣзъ единъ стълбъ, единъ ма-лъкъ просякъ тичаше подирѣ му, съ шап-кѣтъ си въ рѣцѣ. Бръкнѣ въ джебоветѣ си и ввѣрли му единъ шепъ жытицы.

III

Като стигнѣ въ кѣщикъ на гостилницѣтъ:
— Господжа Лѣвичъ тука ли е? Мо-гѣ ли да ѣ видѣхъ? Казва на слугѣтъ който му отвори.

— Не е тука, господине, защото отиде.

— Що думашъ?

— Казувамъ ти това, господиве, че графинята си отиде.

— Отиде ли? Санкымъ на расходъ ли е отишла?

— Не, господине, но отсутра като прие едно писмо твърдѣ важно, трѣгнѣ тутакъ си съ желѣзницѣтъ, и каза че може да ся завърне слѣдъ нѣкъ й день, а може и никога да ся не върне.

— Мыслѣхъ че ты не разумѣ какво ти